

Från Jammu till Poonch!

Att beskriva resan mellan Jammu och Poonch kommer att bli svårt eller enkelt. Den enkla varianten skulle på engelska bli något i stil med Monty Pythonscenen där Eric Idle och Terry Jones sitter på en bar och Eric Idle hela tiden tjarar – nudge, nudge, know what I mean, Say no more, say no more...

Så skulle man kunna sammanfatta det hela – Say no more. Antingen beror det på att jag glömmer vad jag sett tidigare och bara fascinerats av nuet eller så är det så att det ”riktiga” Kashmir är något av det vackraste som jag sett. I en av mina tidigaste reseberättelser, mellan Islamabad o Gilgit, så... Även resorna i Hunzadalen och Minimarg har jag uttryckt mig i lyriska ordalag. Skillnaden är att jag känner att denna del av Kashmir har ingredienser av allt jag upplevt tidigare – ok det finns inga nomadfolk här och det känns inte som man förflyttat sig 400 år tillbaka...samt att bergen på 7-8000 meter saknas men det klarar jag mig utan.

Hur som helst, resan startade 07.00 från Jammu i en bepansrad Toyota Prado om ca 4.5 ton pga den förhöjda hotbilden här i Indien Administrerade Kashmir, IAK. Här har man stora problem med terrorister/militanter som rör sig över LoC och gör attacker och minerar vägarna här och därför åker vi i UN i dessa bilar. Det är också så att Indiska armén nästan varje morgon ”klarar” vägarna för att säkra att det inte finns några vägmineringar/bomber. Vissa dagar gör man inte detta och då får vi inte ut o åka på vägarna. I min nya tjänst kommer jag inte att åka pga av Poonch är en så kallad relästation, dvs jag skall reläa meddelanden från alla våra team som är ute och åker eftersom radiotäckningen inte är den bästa alltid. Sedan är en annan uppgift att vi skall markera närvaro. Just problemet med den bepansrade Pradon är att man inte kan veva ned rutan och därför är det inte lika enkelt att ta bilder och att stanna varje gång man ser något blir lite oseriöst. Jag har dock sett till att ta några bilder som kan ge en fingervisning om hur det ser ut.

Sedan har jag upptäckt att jag har svårt att ta bilder på människor som har det svårt och som i någon mening befinner sig längs ned samhällsskiktet, dvs som tigger, som är stympade etc. Jag är ju inte där för att rapportera om hur människorna i Kashmir har det och därmed känner jag att jag inte har "mandat" att fotografera dessa situationer.

Mycket folk på väg, skolbarn, torftiga tältbostäder längs vägarna och det var en härlig morgon. Första anhalt var Bambla där vi skulle genomföra ett bilbyte eftersom stationen i Rajouri skickat sin bil. Till en början var det ett slätt landskap (obs ej slättlandskap!) men ganska snart började kullarna och lite berg komma. Alla små byar hade samma upplägg som på den Pakistanska sidan men med en del avgörande skillnader – det var blandat med hinduer, muslimer och sikher. Småaffärerna som jag berättat om tidigare fanns där men var i bättre kondition, dvs riktiga huskonstruktioner, det var inte lika många affärer utan det kändes som att affärerna här motsvarade den marknad o efterfrågan som fanns i området och det satt inte lika mycket män runt omkring affärerna.

Även längs vägarna saknade jag dessa på huk sittande och tittande män. Det kändes som om denna sida var lite mer utvecklad och att folk arbetade mer. Här såg jag för första gången män o kvinnor jobba sida vid sida på vägbyggen etc. Detta var väl också den största skillnaden just att kvinnorna var synliga i samhället på ett helt annat sätt än i Pakistan. Det mest slående på vägen till Rajouri var naturupplevelsen som var otrolig, det var så grönt, det växte överallt, frukter, palmer terrassodlingar, apor och..."*to be continued further down*"! Ett av bergen vi åkte över var fullt med apor och dom kändes nästan mänskliga när dom satt där och tittade på trafiken, kliade varandra och kanske plockade bort en eller annan lus från varandra.

Även om det inte syns bra så ser man en apa samt lite holy cows på bilden.

Vi kom så fram till Bambla och här ser vi en bild på mina två förare. Han i mitten är från den del av Indien som gränsar mot Nepal vilket kanske syns. Ett snabbt bilbyte, lite te i restaurangen bakom och "skjuss" iväg... Notera restaurangen, ett riktigt hus. Denna typ av restauration såg jag aldrig i norra Pakistan längs vägarna.

Naturen blev bara vackrare och vackrare i takt med att vi kom högre upp. Upplevelsen blir bättre när man kommer upp i höjd och sedan skapar soldiset en speciell känsla – när man bara anar bergen i fjärran genom diset. Mäktigt, mäktigt, say no more, say no more...

I Pakistan tyckte jag det var mycket soldater på vägarna – här i IAK var det bara att multiplicera med pi så fick man mängden indiska soldater. Det var trupptransporter över allt och i byarna patrullerade soldater.

Väl i Rajouri såg jag så för första gången tiggare i större omfattning. Längs en gata satt hur många som helst – en del utan armar, någon låg på rygg utan ben. Man har ju sett sådant på tv men att uppleva det i verkligheten blir ännu starkare. Om det kan vara till någon tröst så såg jag i alla fall inga barn. Jag såg dock att de flesta hade lite pengar i sina skålar så uppenbarligen fick de ihop lite. Detta var en av de situationer som jag inte kunde fotografera. Situationen med mannen som låg på rygg utan ben där folk sprang runt omkring honom kändes väldigt konstig. Vad skall man göra...?

Nu var det bara fem minuter kvar och sedan var jag framme på fältstationen i Rajouri för lite rast o vila samt lite ätbart. En kroat var här för tillfället. Här står jag framför stationen som ligger inne på en militärcamp.

Vi fortsatte nu vår färd norröver och efter ca 1.5h kom vi till Bhimber Gali där jag skulle byta bil igen. Bigi som förarna kallade det var en militärcamp samt omlastningspunkt och det var mycket liv o rörelse här. Här ser vi mig, de två förarna från Rajouri samt en av de nya förarna från Poonch. Den andre fotograferar...

Nu var det bara ca 3h kvar. Totalt tog bilturen 10h. Nu ökade mängden berg men ingen snö – denna del av Kashmir ligger inte så högt.

En liten bild igen längs vägen...

Här kommer en bild från en av byarna och jämfört med den Pakistanska sidan kan man se att husen är mycket bättre. När man åker genom de större byarna så går det alltid en huvudgata genom staden och från denna gata löper små gränder o gångar i 90 graders vinkel. I dessa gränder pågår det en massiv kommers, det lagas mat, matos, rök etc gör att upplevelsen, som jag tidigare berättat, känns som en Indiana Jonesfilm. Det är bara synd att man inte kan stanna och vandra omkring lite men det kan jag säkert göra i Poonch. Man skulle behöva en vecka för denna resa så att man kunde stanna överallt.

Här en liten bropassage...

Efter ett tag noterade jag att det inte fanns en enda människa på vägarna eller i småbyarna och det kändes konstigt. Givetvis borde jag veta bättre – fredag och eftermiddag och Ramadan. Det är ju fredagsbönen alla gått till samt att man åkt till den närmaste staden Mendhar. Här fanns allt folk. Hela staden var ett enda stort kaos och det tog oss en halvtimme att passera staden.

Här ser vi en Sikhsoldat som försöker dirigera trafiken.

Väl igenom staden bar det upp för bergen igen och en utsiktssbild – här var jag tvungen att stanna och beundra utsikten i säkert 10 minuter.

Egentligen skulle man vilja upprätta en OP här och bara observera...

Nu är det inte långt kvar och det börjar skymma så här är två bilder på mig och de nya förarna.

En riktig
fotograf kunde
säkert fixat med
ljuset men vi får
leva med
skuggeffekterna.

Vägen in till Poonch var välbevakad och vi passerade ett flertal checkpoints innan vi kom in i staden. Stationen ligger som de flesta av våra stationer i närheten av en militärcamp.

Här kommer en sista skymningsbild.

Ahh, äntligen framme i mitt nya hem för den närmaste månaden – Poonch.

Här på stationen tjänstgjorde för tillfället en officer från Uruguay som jag skulle ersätta. I fyra dagar skulle vi kampera ihop innan han skulle åka tillbaka till Pakistan. Eftersom jag varit i Uruguay så blev det naturliga samtalsämnet Uruguay och Punta del Este då han precis köpt ett hus där. Just i Punta del Este var vi i ca 10 dagar så jag känner till det väl. En av orsakerna till att jag visste om Punta del Este är att Whitbread Race något år stannat till där.

Till middag vankades det en indisk vegetarisk soppa med ris, mycket gott och hälsosamt och till det var sin Kingfisher. Vi pratade länge och vi gick igenom situationen i området och för något år sedan hade en indisk postering blivit attackerad av en tiger och tvingats skjuta ihjäl den och det fanns ett tidningsurklipp här på stationen om denna händelse. Tiger finns normalt inte i detta område men dock leopard, björn av olika sort, apor, ödlor (jag har en rackare på mitt rum). Det finns lite hundar utanför som skäller på nätterna och för några nätter sedan, berättade min kollega från Uruguay, hade hundarna låtit något helt förfärligt, nästan som vargar hade dom ylat och han var tvungen att gå ut o kasta sten mot dom för att få tyst på kakafonin. Dagen efter hade han frågat en indisk officer om dessa hundar och fått svaret att det var antingen tiger eller leopard i området vilket hundarna känt av...Hmmm.

Vi bestämde också att morgondagens lunch skulle bli Milanese eller Wiener Schnitzel som är mer bekant för oss. När jag o familjen var i Uruguay köpte vi ofta med Milanese till stranden från en mataffär.

Om nöden tränger på om natten skall jag använda toaletten och inte gå ut som jag brukar göra i Röglä. Och jag låste dörren och kollade fönstren lite extra...

Ett minimalistiskt
hem med
försvarets sköna
påslakan!

God natt från Poonch 26 september 2008